

Hilma Dye 200

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 137	Kjem ut kvar måned	Mars 1942	Utgjevar og redaktor: Prost Slaattelid Davik	13. årg.
---------	-----------------------	-----------	--	----------

Den korte tid.

Livet er så kort,
flykter hastig bort.
Vår og sommer svinner fort,
høsten kommer, trist og sort,
snart du når den siste port.

Alt hva livet gav
må du flytte fra.
Ned du legges må i grav.
Men på dommens store dag
skal du vekkes opp derav.

Da det gjelder om:
Står du for Guds dom?
Er du en av hine som
troende til Jesus kom?

M. B.

Motgang er medgang.

Det er den danske kristne tenker Kierkegaard som en gang taler om »det gledelige i at motgang er medgang«. Og det uttrykket er ingen tom floskel, ingen flå åndfullhet bare, men Guds eget glade budskap til oss i Jesus Kristus.

Naturligvis betyr det ikke at alt som lidelse heter, bare er innbildning, og at hele livet er idel fryd når en bare får se det rett. Og fremfor alt betyr medgang her noe annet enn vi helst tenker oss.

Vi er alle tilbøyelige til å mene at medgang er det samme som å seile med vinden i ryggen bestandig. Men hva slags seilas blir det! På den maten opplever man nok dager med strykende bøl. Men hvor bærer det hen? Foreløbig sikkert ingensteds. De skiftende vinder vil føre en snart hit og snart dit. Men til slutt, når bønen er blitt til storm, vil den kaste skuten i land på ett eller annet berg — og knuse den. Slik medbøl er ikke medgang men — torlis.

Helt riktig sier Kierkegaard at virkelig medgang, det er alt som hjelper en til å nå målet. Derfor gjelder satsen om at mot-

gang er medgang bare dem som har funnet det rette mål for sitt liv.

Målet er satt av Gud selv: »Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.« (1. Tim. 2, 4). Og hva Gud vil, det setter han alt inn på å få frem. Alle midler bruker han, milde og strenge. Og idet alt siktes inn mot det ene mål, skjer det at også motgang blir medgang.

Dette er simpelthen Guds måte å føre sin sak igjennom på. Kristus selv er hovedeksemplet og hovedbeviset. Slik motgang som han møtte, har ingen annen opplevd. Han ble ganske enkelt stoppet, tilintetgjort av sine fiender. Og de visste ikke at de dermed nettopp hjalp både ham og hele hans sak til målet.

Gud tok verdens vitner i sin tjeneste. Og just da Kristus var lydig inntil døden, opphøyet Gud ham og gav ham navnet over alle navn. (Fil. 2, 5—11).

Men under samme løfte lever alle som har Guds frelsesvilje som sitt mål. Så ofte skjer det at nettopp med motvinder får Gud tvunget et selvrådige menneske inn på sine veier. »Hvor mangen aldri kjente den sanne ro i Gud, om Gud ham ei lot hente med korsets visse bud!«

Og siden får vi leve under forvissningen om at »alle ting tjener dem til gode som elsker Gud«. (Rom. 8, 28). Alt driver mot målet. Og derfor er alt medgang.

Da aner vi også hvordan det går an å nå opp i øverste klasse i lidelsens skole, der hvor man gleder seg og roser seg av sine trengsler. Det går an fordi trengselen virker tålmodighet, tålmodigheten et prøvet sinn, og det prøvete sinn håp. (Rom. 5, 3—4). Det vil si: hver motgang bringer et skritt nærmere målet. Motgang er medgang.

Rektor Smemo.

A drikke tårer.

Hun tok seg det ikke så nær, da hun første gang merket hans usalige hang til å ta seg en tår over tørsten. Hun elsket ham jo av hele sitt rene, varme hjerte, og hun visste at kjærligheten er den sterkeste makt i livet. Den kunne nok få bukt med den slemme vane, og dessuten elsket han jo også henne, og det var også sant, for så vidt som han kunne elske med sitt egenkjærlige hjerte, men dypest sett var det måskje sådan, at han igrunnen elsket seg selv gjennom hennes beundrende kjærlighet til ham.

Men da de så var blitt gift og det første skrekkelige fall skjedde, da var det så åpenlyst at det ikke kunne skjules — den aften, da de såkalte »gode venner« loset ham død-drukken hjem og slapp ham ned på gulvet utenfor hans leilighet og banket sterkt på døren og — feige som alle drankere er — forsvant hurtigst mulig — og hun kom ut og fant sin elskede mann som en sammen-sunket klut og måtte klæ av ham midt i stanken av hans motbydelige brennevins-ånde, ja, da stod med ett den sørgelige virkelighet for henne: hun var en drankers hustru! Hennes høyt beundrede raske festemann var en slave av drukkenskapen!

Og så kom lidelsenes tid, etter hennes kortvarige ekteskapslykkes blomstring kom de bitre sorger, skuffelsene over de brutte løfter, vemmelsen ved de lettkjøpte brennevinstårer, den tilsynelatende dype anger og de fornyede fall, atter og atter, og tilsist drukkenskapens sikre følgesvenn: fattigdom og endelig — for å sette kronen på verket — mannens råhet og brutalitet der — som alltid — mest gikk ut over den han skyldte mest, den som stod ham nærmest og hadde ham kjærest.

Men da søkte hun også hjelp og trøst det eneste sted hvor den i sannhet er å finne: hos Jesus! Hennes beste venn hadde sviktet henne, men Frelseren var trofast. Hos ham fant hun fred ved korsets fot i troen på sine synders forlatelse, og hos ham hentet hun kraft til å tåle det smertelige forlis av hennes jordiske lykke og de bitre ydmygelser, han bød henne, når han var beruset.

En aften kom han halvfull hjem, støyende og skjellte og var brutal. Hun gikk stille om og svarte intet. Til sist kastet han seg ra-

vende ved bordet og forlangte at hun skulle skjenke ham brennevin, »men et stort glass skal det være, et helt vannglass fullt,« bannet han.

Hun stod overfor ham og skjenket i glasset. Ondskapsfullt triumferende stirret han på henne, da så han alt mens hun skjenket, at to klare tårer falt fra hennes øyne ned i glasset. »Gråter du?« spottet han og skyllet drikken i seg. Men da var Herrens time også inne.

En liten fin stemme som han ikke kunne ryste av seg, og som over alt fulgte ham hvor han siden gikk og stod, hvisket i hans hjerte: »Du drikker din hustrus tårer, du har drukket dem i årevis, du drikker aldri annet enn hennes tårer — du vil komme til å drikke dem i evighet i helvete, hennes bitre tårer, når din sjel smekter etter en dråpe vann som kan leske.«

Og disse tårer ble mannens frelse. Ti Gud har vei alle steder, ham midler fattes ei.

A. Fibiger.

Ha mot.

Det er ikke bare når der er fare påferde, at man har anledning til å vise mot. Mot behøver man i høy grad under hverdagslivets rolige forholde.

Ha mot til å betale din gjeld, når du har penger i lommen til å gjøre det!

Ha mot til å undvære hva du ikke behøver, hvor meget dine øyne enn frister deg til å kjøpe det!

Ha mot til å uttale din mening bestemt, når det kreves; men vis også at du har mot til å tie, når det er best og rettest å gjøre det!

Ha mot til å hilse på en tarvelig klædd venn, om du er i selskap med fine og fornemme venner!

Ha mot til verdig å bære fattigdommen, om du er fattig; dermed bryter du brodden av den!

Ha mot til å si like ut til en mann den sanne årsak hvorfor du ikke vil låne ham penger!

Ha mot til å bryte med den mest elskverdige venn, når du finner at han har slette prinsipper!

Ha mot til å vise aktelse for ærligheten,

selv om den møter deg i laser, og til å vise forakt for uærligheten, selv om den opptrer i silke og fløyel!

Ha mot til å benytte dine gamle klær, så lenge du ikke har råd til å skaffe deg nye!

Ha mot til i alle livets forhold å være ærlig og sann!

Sannheten frigjør. Sannhet er karakterens hjørnestein!

Våre døde.

26. jan.: Ole Martinusson Homborstad; e. gbr.; f. 1876; hjarteslag.
 2. febr.: Marit Pedersdtr. Oldeide; f. 1940.
 6. febr.: Samuline Abrahamsdtr. Oldeide, kårenkje; f. 1859; alderdom.
 9. februar: Kristianne Ellefsdtr. Sigdestad, kårenkje; f. 1852 på Torheim; alderdom.
 12. februar: Marie Hansdtr. Årdal, f. 1873.
 17. februar: Oleanne Olsdtr. Strømmen; ug.; f. 1865.

**Fra Verden som er fuld af Fare,
 Lad mig i Tide vende mig,
 At, naar du kalder, jeg kan svare:
 Mig ske, som det behager dig!**

Notisar.

Døypete: 18. jan., Ansgar Jarl, f. 16. des. av f. Anders Hansson Bakke og k. Margit Albertsdtr. (f. Nybø). — 21. jan., Kare Jan, f. 14. des. av f. Olav Jensson Nave og k. Johanne Kristensdtr. (f. Teigen). — 25. jan., Kjellaug Kari, f. 27. nov. av f. Martin Larsson Gillesdal og k. Pauline Karlsdtr. (f. Nor). — 8. febr. Olav Iver, f. 31. jan. 1941 av f. Arthur Iversson Viken, Bryggja, og k. Agnes Olaisdtr. (f. Rivøy). — 8. febr. Mary Jorunn, f. 11. okt. av f. Ingvald Paulsson Old-eide og k. Anna Johansdtr. (f. Svoren).

Utvandra til Amerika frå Davik. 1890: Andreas Steffensson Olsbø, Katrine Andersdtr. Kolset, Anders Steffensson Kolset, Jonas Gjertsson Olsbø, Valdemar Olsson Haukedal, Lars Torleifsson Rimstad, Isak Isaksson Maurstad.

1891: Karianne Simonsdtr. Nore, Martin Steffensson Olsbø, Isak Endreson Maurstad, Serianne Larsdtr. Maurstad, Anders Nilsson Myklebust (Alfot), Helene Pedersdtr. Førde, Peder Simonsson Homborstad, Hans Johansson Lefdal, Nils Pedersson Lefdalshjelle, Valborg Kristensdtr. Liden, Mons Josefsson Uglen, Rasmus Larsson Homborstad, Martinus Pedersson Huselid.

Fødselsdagar. Sivert G. Ramsevik vert 50 år 4. april. — Jetmund A. Myklebust vert 80 år 24. april. — Edvard Bergesen vert 60 år 30. april. Johan K. Daviknes vert 50 år 17. april.

Til Gamleheimen kom inn ved utlodning i Rugsund og Elde kr. 417.49.

I Rimstad krins kom i 1941 inn til heidningmisjonen: bøssepengar kr. 105.60 og 104.13; tils. 210.13.

Gudstenester:

- Palmesundag, 29. mars: Alfot.
 Skirtorsdag, 2. april: Rugsund og Totland.
 Langfredag, 3. april: Davik og Kjølisdal.
 1. påskedag, 5. april: Davik.
 2. påskedag, 6. april: Alfot.
 1. s. e. påske, 12. april: Berle.
 2. s. e. påske, 19. april: Kjølisdal.
 3. s. e. påske, 26. april: Rugsund.

Kvittering for kontingent: M. Dombestein (Myken), Johannes Sunde, Ole H. Myklebust, Mons Myklebust 3 kr. — P. Johnsen, Marie Askevik, Kornelius Sandal 2. — Per Lefdalshjelle, Johanna A. Homborstad 5. — Martin R. Endal 2.50. — Klokkar Bruland 4. — Tilsaman kr. 34.50.
 Hjarsteleg takk til alle.

Soga um Saul frå Tarsus.

(Framhald).

Så tala han. Ved sida av ein stor flokk jødar, var der og mange heidenske proseylytar tilstades, blant dei nokre aristokratiske romerske damer. Han byrja alltid med å tala om den messianske vona, kom såleis til Jesus og oppstoda. Om ei stund stansa han; han tok til å kjenna korleis uviljen og motstandet livna hjå jødane. Han braut, av og sa: Sjå til at det ikkje kjem over dykk det som er sagt av profetane: Sjå, de som vanvyrder alt, og undrast og vert til inkjes! for eit verk gjer eg i dykkar dagar, eit verk som de ikkje vil tru om ein fortel dykk det. Ein av tekstene til Apostelgjerningane seier at han tagna, kanhenda var han altfor sjuk til å halda fram. Men mange var gripne og fylgde apostlane til losjet deira, og der fekk dei gjera mykje velsigna arbeid. Paulus's sjukdom vart ei stor hjelp til å vinna inn-gong for evangeliet. Den åndskraft som hadde synt seg hjå prokonsulen, viste seg no midt i hans lekamlege veikskap, og han vann stor sympati. Dette vekte sensasjon i byen, og den neste sabbaten var heile Antiokia møtt fram i synagogen. Ein hadde ikkje sett slikt før, for dei heidenske proseylytane hadde teke med seg ein heil brote av sine heidenske vener, slike som aldri hadde vore inne i ei synagoge tidlegare.

Paulus preika atter. Denne gongen, fortel den teksten til Apostelgjerningane som vi nemnde, tala han utførlig om Herren. Han fortalde dei grunndragane i Jesu historie, som

vi har den i evangelia. Han hadde ofra seg sjølv så heilt og fullt, at han var i stand til å gjera Jesus levande for desse menneske. Det var Jesus som dei såg og høyrde og kjende. La oss strika under dette. Det reid-skap som Herren nytta til å grunnleggja og breida ut kyrkja, var apostlar og profes-tar som var heilt overgjevne og innvigde til Gud, og som difor var i stand til å kring-kasta, ikkje berre Jesu lære og kraft, men Jesus sjølv.

Kva hende ved dette fyrste store høve? Ein stor lut av heidningane tok imot evan-geliet med glad takksemd liksom born, like-eins nokre av jødane og proselytane (d. v. s. heidningar som hadde slutta seg til jøde-omen). Men storparten av jødane reiste seg til motstand, nettop fordi så mange heidningar tok ved trua. For dei stod det klårt at ein Messias som heidningar kunne ta imot, *måtte* vera ein falsk Messias, og dei forherda seg i fiendskap mot kristendomen. Men på den andre sida stod den flokken av sjeler som var kalla til æveleg liv. Dei var fulle av overstrøymande glede, dei priså Gud, dei kunne ikkje teia. Synagogen var full av harmerop frå jødene og lovprisning frå heidningane. Og midt imellom dei stod Paulus, skjelvande av trøytteik, veik som han var etter sjukdomen.

I den fylgjande vika var det dei same harde motsetningar. Dei omvende kjende seg så lukkelege. Deira hjelpsemd mot Pau-lus i sjukdomen var utan grenser. Om dei hadde kunna, seier han, ville dei ha rive ut augo sine og gjeve han. Kanskje var strid augeverk noko som fylgde med sjukdomen hans. På den andre sida vart apostlane hardt forfylgde. Ein trur at Paulus no for fyrste gongen vart hudflengd av jødane; det var jo 5 gonger han laut lida dette. Likeeins var det kanhenda her at dei romerske retts-tenarane, liktorane, slo han til blods fyrste gongen. Han fortel at han føre år 56 tre gonger var utsett for dette. Det var dei aristokratiske romerske damene som var knytte til synagogen, som fekk dette til. Det hadde stor innverknad på dei romerske styremaktene, som tilslutt gav påbod om at apostlane skulle jagast ut or byen.

Men dei drog bort, glade i hugen. Dei hadde grunnlagt sin fyrste kyrkjelyd, og dei

visste at Herren ville vakta den. Dei ville koma attende og arbeida vidare, når ein i det neste borgerlege året fekk andre styres-menn i Antiokia. Og i mellomtida ville dei prøva å gjera det same i andre byar som dei hadde gjort der. Så drog dei til Ikonium som låg ikr. 10 mil borte. Dei fylgde den prektige riksvegen, Via regalis, som går langs med Sultan Dagh-fjellet.

XIV.

Ikonium var ein frygisk by, og apostlane fann snart ut at det var lettare å få inngang hjå dei som var påverka av den romersk-hellenske sivilisasjon, enn hjå dei andre heid-ningar. Her var det ikkje nokor massetil-strøyming av heidningar. Difor kom ikkje jødane i slik øsing, og for apostlane vart det ei rolegare tid. Dei gav seg til og la grunnvollen til ein sterk kyrkjelyd, som synte mange teikn på den Heilage Ande's kraft.

Når ein kyrkjelyd vart skipa, gjekk det alle stader føre seg omlag på same måten. Paulus byrja med å halda ei preike om Messias og dermed om Jesus og hans opp-stode. Dette førde til hard strid og usemje, og så skilde det seg ut to flokkar, ein som tok imot hans forkynning og ein som for-kasta den. Paulus vart forboden å koma i synagogen, og arbeidde så i eit privathus blant jødar og proselytar. Dei siste tok då med heidenske vener, slike som før hadde stade heilt utanfor. Talet på desse auka og jødane og proselytane kom i bakgrunnen. Heile byen kom i uro. Så vart Paulus skulda for at han skipla den offentlege fred og sume tider refsa. Han gjorde det han kunne for å ordna med stadig kristeleg forkyn-ning og gudsteneste, drog så bort for ei tid og lova å koma att når uroa gav seg. Så byrja han i ein annan by. Jødiske motstan-darar fylgde etter for å åtvara synagogen der. Også gysjene om den nye kristne læra spreidde seg, og han finn interesserte som ventar på han.

Tenk på for eit martyrium eit slikt liv måtte vera. Paulus døydde hundrad gonger, før dei halshogg han i Rom. »Ofte i døds-fære,« skriv han, »ofte i dødsfære«.

(Forts.)